

Από το Χάμπτον Παρκ στο Αρντήρ-Το Γουέστερν μου From Hampton Park to Ardeer-My Western

της Έρμας Βασιλείου

Β' ΜΕΡΟΣ

Και θα μου πείτε τι μ' αυτό; Ποιος νοιάζεται;

Εγώ νοιάζομαι... γιατί εγώ μετακόμισα εδώ. Αλλά κι εσείς θα νοιαστείτε. Όχι τώρα, σε λίγο όταν τελειώσετε το διάβασμα. Γιατί το Αρντήρ είναι μια μπιλάντζα, μια ζυγαριά της κοινωνικής κλίμακας και του ρεαλισμού!

Οι κάτοικοι παλαιοί Ευρωπαίοι που εγκαταστάθηκαν και που οι περισσότεροι άλλαξαν με τα χρόνια περιοχή, πήγαν σε καλύτερη, ή όπως αλλιώς λέγεται... πιο εύπορη. Και οι νέοι μετανάστες, Ασιάτες οι περισσότεροι, με παιδιά και με γυναίκες που μόλις αδειάσουν το ευλογημένο κοιλιακό φορτίο τους, φροντίζουν να υπάρχει πάντα άλλο. Σ' αυτό το Αρντήρ μένω, ένα χώρο όπου η ζήση είναι το μεγαλύτερο μέλημα, και όχι το κανάκεμα σε μια καλή εγκατάσταση, που κάποτε χάνει την ουσία της και γίνεται χώρος για επίδειξη σε ορισμένους ή χώρος λαιμαργίας ή και σύγκρισης, ή για πολλούς ακόμα απλά ένας χώρος για καλύτερα και κερδισμένα σε χλιδή γεράματα. Και στο Αρντήρ δεν υπάρχουν τέτοια, δεν υπάρχει άλλη σκέψη εκτός από αυτήν τελικά, από το ν' αγοράζει κανείς τη ζήση της επαύριον και να πηγαίνει σπίτι να ξεκουραστεί για την επομένη. Είναι σ' αυτό το Αρντήρ που μετακόμισα δεκαπέντε μήνες πριν. Μια βιτρίνα στη ζωή, αν και τόσο σκονισμένη από το στυγνό και στεγνό καλοκαίρι στο Μπάλλαρατ Ρόουντ... στυγνό από το θόρυβο των φορτηγών που φεύγουν για την επαρχία, και στεγνό γιατί ακόμα και να θέλει κανείς, ακόμα και να επιτρέπεται, το πότισμα είναι ίσως μια τόσο δελεαστική και ιδεαλιστική ευτυχισμένη στιγμή που μπορεί κανείς να ονειρευτεί και να πει στον ύπνο ξαπλωμένος σαν κούτσουρο από την κούραση ή στην προσευχή του, "...και δώσε μου Κύριε, λίγο, ας είναι και δυο λεπτά ώρας και δύναμης, να ποτίσω τα διψασμένα του κήπου μου μέλη, δικά μου που γίνανε τώρα."

Οι μητέρες με τα παιδιά, τα παιδιά με τις φωνές και οι φωνές με τον αέρα...ο αέρας αυτός με τα δέντρα. Και τα δέντρα με τον κατρά του δρόμου που καίει τη σκιά τους και πονούν κι αυτά το ίδιο... κι ο δρόμος, σκληρός και ανελέητος, χωρίς τέλος...Γι' αυτό και η πραγματικότητα δεν εισέχει αλλού από εκεί που θα διαφημίσει κάτι στους ανθρώπους, να διευκολύνει κοντολογίς τη ζήση τους.

Είναι σαν να βλέπεις μεγάλες ταμπέλες, στο Αρντήρ, που γράφουν πάνω...αν θέλετε λίγη φαντασία, δεν πάτε καλύτερα λίγο πιο κάτω; στο Σάνσαιν, έστω! Εκεί θα τη βρείτε. Εδώ είναι λίγος ο χρόνος για κάτι τέτοιο.

Πολυτέλεια, φίλοι μου, εδώ η φαντασία.

Κι αρχίζεις τη μέρα σου με θόρυβο, ξύπνια γήινη θνητέ μου, με τα πρώτα φορτηγά στο δρόμο και με τις πρώτες πτήσεις προς τη δύση... από το Τάλλαμαριν (Tullamarine), με ενατενίσεις στον ουρανό και με τα μάτια στο δρόμο... κι αρχίζεις τη μέρα σου μ' ένα χαμόγελο. Γιατί η γάτα σου- μα το ξέχασες πως την έβαλες σ' ένα στρώμα παλιό μιας κούκλας σου, τη νύχτα στην αποθηκούλα;

... γιατί είναι κρύο, μπουζί, και ροχαλίζει- χώρια πως την στραπατσάρισε ένας γάτος της γειτονιάς και την ακούς να ρονρονίζει (ναι, είναι γαλλική η λέξη) με ικανοποίηση πως είσαι, είσαι απλά και δεν έφυγες...

Και ανοίγεις τη ντουλάπα σου και λες..ωραία λοιπόν...έχουμε και λέμε. Αυτό το φόρεσα χθες... κι όλοι σε βλέπουν σαν φαινόμενο, λες και διάβασαν την εσωτερική σου μάρκα...Και λες... δεν ξαναβάζω ανδρικά πανταλόνια όπως τα έλεγε μια καλόγρια στη σχολή μας, όταν πηγαίναμε για Γυμναστικές επιδείξεις στη Λεόντειο (των αρρένων σχολή) γιατί η δική μας ήταν στο κέντρο της Αθήνας και δεν είχαμε γήπεδο. Κι έλεγε με ελληνικά μιας εκτός Ελλάδας περιοχής, "Όταν δείτε πανταλόνια δεν ξέρω τι παθαίνετε." Δεν βάζω παντελόνια γιατί μου έμειναν για μένα και για το είναι μου τα *semper femina* (πάντα γυναίκα) ρούχα μου!

Τώρα κάτι πιο ουσιαστικό και ρεαλιστικά δικό της μέρας. Εν τάξει αδελφή Ζωρζ, ούτε εγώ δεν θέλω πια να τα φορώ τα παντελόνια, έγινα του ταγιέρ και της φούστας...αυτό μου άφησε το δικό μου Αρντήρ, πως είμαι θήλυ, κάτι που δεν θα μου πάρει τόπος, χρόνος και αιτία!

Και ντύνεσαι σαν να ντυνόσουν για περίπατο στα Ηλύσια Πεδία... εδώ στον αγνό και θρασύ και συνάμα και αυτονόητα δύσκολο μα λατρεμένο αυστραλέζικο τοπίο που λέγεται Αρντήρ. Εδώ που φαντάζομαι είχε κάποτε στο σπίτι αυτό μια γυναίκα σαν και μένα, κι εσάς που σας μοιάζω ή που μου μοιάζετε, που θα τη λέγαν Ροζελύν... Χέυ Ροζελύν της ξεφτισμένης τώρα πια φαντασίας μου! Και σαν έφευγε ο άντρας της για τα ορυχεία του Μπάλλαρατ δεν ήξερε αν θα τον έβλεπε πάλι. Κι έβαζε στην άμαξά του τα κολλαριστά του ρούχα του 19ου αιώνα, και τις ψηλές τις μπότες του, κι ένα κομμάτι τσένταρ, και νερό στο ασκί και παστό κρέας και ζυμωμένο στο χέρι ψωμί και ζάουερ κράουτ, όπως της έμαθε να το κάνει η Γερμανίδα μάνα της, σ' ένα πήλινο δοχείο. Αυτή η Ροζελύν ήξερε πως μαζί με όλα όσα περνάς, και όσα πιθανόν να περάσεις υπάρχει πάντα μια μεγάλη ικανοποίηση, η ικανοποίηση πως δεν έχεις το σπίτι που συναγωνίζεται το άλλο, δεν έχεις τις επισκέψεις των αυτοκινήτων των μεγάλων εταιριών της Γερμανίας στην αυλή σου, δεν έχεις καν ίσως κι ένα ξύπνημα χωρίς να είχε προηγηθεί ένας τρόπος, άξεστος στις πρωινές, τις υψηλές τις νότες της αδελφής ψυχής, της κουκαμπάρας, και στους τσακωμούς των πολύχρωμων μικρόσωμων παπαγάλων ή και των galahs ακόμα, που θέλουν να είναι ολόδικός τους ο καρπός των grevilleas και των banksias, και σε περίπτωση κι ένας απλός μεζές από ό,τι τρώγεται, είτε είναι των κυπαρισσιών είτε των ευκαλύπτων... καρπών της γης του Νότου με τα συνθήματα του ήλιου του, που σας ορκίζομαι έχω μάθει να μεταφράζω.

...στο θόρυβο του δρόμου, τέλος, με τις άμαξες, με τα φανταστικά σε μένα χλιμιντρίσματα των αλόγων, αυτή η Ροζελύν ήξερε πως εδώ είναι το σπίτι της, εδώ ο υπέροχος καυτός παιδαγωγός ήλιος του Όστρια, πιο καυτός εδώ από αλλού, γιατί σου θυμίζει όσα δεν έγραψες με μελάνι... και η σκόνη που δεν είναι καν χρυσόσκονη έχει την αξία μιας μεγάλης διάσπαρτης θαλαμηγού που περπατάει ξεκάμωτη τη μέρα της σ' ένα ταξίδι τόσο ζωντανό πιστό και όμορφο, τόσο χωρίς την ανάγκη της φαντασίας!

Γιατί είναι ζωή η δυσκολία, είναι ζωή η μοναξιά, είναι ζωή η μεταμόρφωση σε μια ψυχή ρεαλισμού που αδειάζει τα σπλάχνα της στο τώρα, και πιστεύω και το αύριο. Το αύριο που περιμένεις να είναι ποτισμένο με τις ίδιες αλήθειες, πως τα όνειρα θα μένουν παραμύθια που έρχονται, ναι, όπως το βασιλόπουλο... μ' ένα παπούτσι στο χέρι, στο σπίτι της βιαστικής Σταχτοπούτας... μιας όμορφης κοπέλας που ήθελε ουσιαστικά-και μόνο- το χαμένο παπούτσι της σε μια περιπέτεια φαντασίας, και όχι την υπόσχεση μιας βασιλικής αγάπης που θα διαβάζουν για χρόνια τα παιδιά και θα περιμένουν οι άμαξες να γεμίσουν αόριστα τον υποσχόμενο μύθο τους.

Εδώ στο Αρντήρ, το ρεαλιστικό όνειρο πως αρκεί αυτό που έχουμε, αρκεί η καλή καρδιά και αρκούν όλα, φτάνει να τα δεχτούμε, να τα δούμε σαν μέρες μιας άλλης ζωής του τώρα, που αξίζει το μελάνι μας... εδώ είναι το παραμύθι μου που ζει η πραγματικότητά μου.

Έρμα Βασιλείου

galah>αυστραλέζικοι παπαγάλοι, γνωστοί και σαν pink and grey

banskia> μπάνκσια, πανέμορφο αυστραλέζικο φυτό, βρίσκεται σε 170 είδη, φυτρώνει παντού και έχει πανέμορφα άνθη σε μορφή κώνου

grevillea> γκρεβίλλια (γκρεβίλλια), αυστραλέζικο φυτό, (φυτρώνει και σε άλλες χώρες της περιοχής) χάρμα οφθαλμών όπως είναι εξάλλου και το μπάνκσια, βρίσκεται σε 360 είδη και ανθίζει ολόχρονα

Από το Χάμπτον Παρκ στο Αρντήρ-Το Γουέστερν μου From Hampton Park to Ardeer-My Western

της Έρμας Βασιλείου

B' ΜΕΡΟΣ